

Sygn. akt IV KK 730/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Waldemar Płóciennik (przewodniczący)

SSN Krzysztof Cesarz

SSN Rafał Malarski (sprawozdawca)

Protokolant Małgorzata Gierczak

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Józefa Gemry,
w sprawie **P.N.**

oskarżonego z art. 56 § 2 k.k.s. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie

w dniu 5 listopada 2019 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Rejonowego w P. na niekorzyść oskarżonego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.

z dnia 21 czerwca 2018 r., sygn. akt II Ka (...),

zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w P.

z dnia 19 lutego 2018 r., sygn. akt II K (...),

**uchyla zaskarżony wyrok i przekazuje sprawę Sądowi
Okręgowemu w P do ponownego rozpoznania w postępowaniu
odwoławczym.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w P., wyrokiem z 19 lutego 2018 r., uznał P.N. za winnego tego, że od 1 stycznia do 28 lutego 2011 r., zajmując się sprawami gospodarczymi spółki z ograniczoną odpowiedzialnością będącej podatnikiem podatku od towarów i usług, działając w warunkach czynu ciągłego, nie ewidencjonował całości wystawionych faktur VAT z tytułu wykonywanych usług oraz nie ewidencjonował w wykazie dostaw niektórych pozycji z faktur dokumentujących wykonanie usług, przez co spowodował uszczuplenie podatku od towarów i usług w łącznej kwocie 33 234 zł., czym naruszył art. 19 ust. 1 i 4, art. 29 ust 1 i 4, art. 106 ust. 1 i art. 108 ust. 1 ustawy o VAT w brzmieniu obowiązującym w 2011 r., to jest występku z art. 56 § 2 k.k.s. w zw. z art. 6 § 2 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s., i za to skazał go na karę grzywny w ilości 100 stawek dziennych, każda w wysokości 50 zł. Sąd Okręgowy w P., po rozpoznaniu w dniu 21 czerwca 2018 r. apelacji obrońcy, zmienił pierwszoinstancyjny wyrok i uniewinnił oskarżonego.

Kasację od prawomocnego wyroku Sądu odwoławczego złożył Prokurator Rejonowy w P., zarzucając rażące i mające istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenie zarówno prawa procesowego (art. 457 § 3 k.p.k. i art. 424 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k.), jak i materialnego (art. 56 § 2 k.k.s.). W konsekwencji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się zasadna – i to w stopniu oczywistym. Zaprezentowana w niej argumentacja zasługiwała na pełną aprobatę.

Zgadzając się z Sądem drugiej instancji, że określający przestępstwo skarbowe oszustwa podatkowego art. 56 k.k.s. ma charakter blankietowy, bo jego znamiona są konkretyzowane ustawowymi regulacjami z zakresu prawa podatkowego, nie sposób jednak przyznać mu racji, że obowiązująca w czasie orzekania wersja przepisów ustawy o podatku od towarów i usług – normujących obowiązek podatkowy, podstawy opodatkowania oraz dokumentowanie czynności podlegających opodatkowaniu – musiała skutkować uwolnieniem oskarżonego od winy. Sąd *ad quem* nawet nie podjął próby rzeczowego umotywowania swojego stanowiska. Gołosłowne odwołanie się do zasady wyrażonej w art. 2 § 2 k.k.s. czy do zakazu *reformationis in peius*, zresztą w sposób nader uproszczony

i ewidentnie nieprzekonujący, nie było w stanie spowodować uznania zapatrywania instancji apelacyjnej za poprawne, tym bardziej że już na pierwszy rzut oka treść obowiązujących w czasie orzekania przepisów ustawy o VAT, stanowiących odpowiedniki przepisów powołanych w opisie czynu zarzucanego oskarżonemu, żadną miarą nie uprawniała do wniosków, które legły u podstaw uniewinniającego rozstrzygnięcia. Obszerne wywody skarżącego prokuratora w tej mierze nie wymagały ani uzupełnienia, ani pogłębienia. Nie było jakiegokolwiek potrzeby ich powtarzania.

Z całym naciskiem warto stwierdzić, że rolą Sądu kasacyjnego nie jest wyręczenie sądu, przed którym zapadło zaskarżone orzeczenie, i dokonywania za niego niezbędnej z punktem widzenia prawidłowości rozstrzygnięcia analizy prawnej konkretnych sytuacji, lecz badanie – i to, co do zasady, tylko w ramach zaskarżenia i podniesionych zarzutów – czy doszło do rażącego i mogącego wyrzucić istotny wpływ na treść orzeczenia naruszenia prawa procesowego lub (i) materialnego. Treść motywacyjnej części wyroku Sądu Okręgowego w P. jasno wskazywała, że nie sprostął on ciążącej na nim powinności; z lektury tego dokumentu nie można się wszak dowiedzieć najważniejszego: dlaczego przepisy art. 19a, art. 29a i art. 106 a-o ustawy o VAT, w brzmieniu obowiązującym w czasie wyrokowania, przekreślały możliwość zaakceptowania w instancji odwoławczej skazania oskarżonego, a nakazywały wydanie wyroku uniewinniającego.

Dlatego Sądowi Najwyższemu nie pozostawało nic innego, jak tylko orzec zgodnie z postulatem autora kasacji (art. 537 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s.).

W ponownym postępowaniu odwoławczym należy rozpoznać rzetelnie sprawę w granicach, o których mowa w art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s., w szczególności ustosunkowując się do zagadnień mających kluczowe znaczenie dla rozstrzygnięcia, które wyłożył w swojej kasacji oskarżyciel publiczny. Nie przesądzając ostatecznego wyniku sprawy, Sąd Najwyższy wyraża przekonanie, że dopiero dokładne rozważenie wszystkich poruszanych w kasacji kwestii stworzy warunki do wydania na etapie apelacyjnym prawidłowego orzeczenia.

as

